



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Кзз 296/2019**  
**28.03.2019. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Јова Кртинића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 493/2016 од 08.05.2018. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 111/18 од 13.02.2019. године, у седници већа одржаној 28.03.2019. године, једногласно је, донео:

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 493/2016 од 08.05.2018. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 111/18 од 13.02.2019. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Зајечару К 493/2016 од 08.05.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и паушала, а да оштећеном ББ накнади трошкове кривичног поступка, као у изреци пресуде, док је оштећени ББ упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 111/18 од 13.02.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару К 493/2016 од 08.05.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. став 1. и 3. ЗКП, бранилац окривљеног, адвокат Јово Кртинић поднео је захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, јер дело за које је осуђен није

кривично дело, као и да одлучи да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, након чега је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на повреду кривичног закона одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП, уз образложење да је суд повредио закон на штету осуђеног када га је према чињеничном стању које је утврдио огласио кривим због извршеног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ. Одбрана налази да из исказа сведока произлази да је окривљени оштећеног, након што му је упутио инкриминисане речи, ударао по врату, грудном кошу и левој надлактици наневши му том приликом лаке телесне повреде, па како је очигледно да је окривљени инкриминисану претњу реализовао тако да је кривично дело угрожавање сигурности конзумирано кривичним делом лака телесна повреда те одбрана налази да се у радњама окривљеног не стичу битна обележја кривичног дела за које је осуђен већ се, у конкретном случају, ради о кривичном делу лака телесна повреда које се гони по приватној тужби.

Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву браниоца окривљеног оцењује као неосноване.

Врховни касациони суд налази да је првостепени суд, након што је одржао главни претрес, правилно закључио да из чињеничног описа радње извршења кривичног дела произлазе сва битна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ. Наиме, из описа радњи у изреци првостепене пресуде, да је окривљени на описаном месту и у описаном времену, оштећеном упутио претњу да ће напасти на његов живот речима „убићу те“ , „запалићу те“ и „истерашу те из ...“, „ј... ти мајку крраву“, учињеним у урачунљивом стању и са умишљајем, произлазе како сва објективна обележја, која се односе на радњу извршења кривичног дела, тако и субјективна обележја која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, из којих разлога је окривљени АА правилном применом кривичног закона правноснажно оглашен кривим и осуђен због извршеног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Осим тога, неоснован је и навод да је кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ конзумирано кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, које се гони по приватној тужби.

По оцени Врховног касационог суда изнети наводи, у поднетом захтеву, представљају виђење догађаја очима одбране, јер чињенице везано за ударање и наношење лаких телесних повреда нису наведене нити у оптужном акту јавног

тужиоца нити у изреци првостепене пресуде, тако да се изнетим наводима неосновано указује на изнете околности и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, те применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,  
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,  
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправака  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић